

V zašlém kulturáku na kraji velkého města se konala soutěž mladých folkových talentů. Členům ostatních skupin, které zrovna neladily v šatně, několika příbuzným a pěti členům poroty tu předváděli své umění mladí autoři, kterým (jak to na takových soutěžích bývá) byla široká škatulka jménem „folk“ těsná. Zvláště to platilo o písničkářovi Lubošovi Kotrčovi, který v závěru svého vystoupení za rozkládání akordu As13 se sníženou nonou, prokládaného škrabáním nehty o strunu E (podladěnou ovšem na Es), recitoval veršované komentáře k aktuálním politickým kauzám.

Kotrč dorecitoval, uklonil se a šel uklidnit rozechvělé struny nervů do muzikantské šatny. Sestoupiv z podia zahlédl ještě futrál pětistrunného bendža mizející ve dveřích ze šatny. V koženkovém křesílku sedící písničkář Budil mrknul na Kotrče a pohodil hlavou k zabouchnuvším se dveřím se slovy „zelený kamarádi šli prej hrát do hospody a že tam budou tahat sirky, kdo půjde vyslechnout verdikt poroty. Chtěl jsem jim poradit, aby neplýtvali cenné zápalky, páč cena za nejrychlejší bendžové sólo se tu stejně nedává, ha ha...“ zasmál se Budil svému vtipu. „Nemysli si, v tý porotě taky seděj starý trempíci,“ zachmužil se písničkář Kotrč. „Co kdybychom jim, Budile, příště spolu zahráli taky nějakou kotlíkárnou?“ „Jasný, Lubo! Zahrajeme jim Rikatádo, to bude pěkná recese,“ souhlasil Budil. Kotrč ale soudil, že ještě lepší recese bude napsat vlastní „trampárnu“. Že prý poskládat do primitivní melodie kotlíky, kanady a jiné harampádí zvládne každý a on že to zvládne ještě ten den během večere. Cestou k parkovišti zaslechl Kotrč z blízké hospody onu skupinu, s níž se minul v šatně. Poznal, že právě hrají píseň v As dur, a pomyslel si, že to nebudou zas tak špatní muzikanti. Pak si ale uvědomil, že si jistě usnadňují hru kapodastry a znechuceně si odplivl. Nastartoval svůj vůz a pustil autorádio. Ozvali se Hoptropáci: „Folkej, folkej hošíčku, ufňukanou písničku...“ Kotrč

rychle přeladil. „No počkejte, já vám napíšu píseň pro všechny kotlíkáře, pečbuřty, kovbojíčky a ulampalce!“

Hned po večeri se písničkář sklonil nad notesem a soustředěné ticho rušil jen praskot dřeva ohryzávané tužky. Kotrč dospěl k názoru, že pro začátek bude nejlepší napsat si seznam potřebných slov a z těch se už hladce sestaví ta pravá „trempská“ píseň. Aby na žádné slovo nezapomněl, začal podle abecedy: Ahoj, Askalóna, bágel, ešus, kamarád, kanady, les, potlach, Porta, tele, usárna, uzly, žracák. „dvá, čtyři, šest, osm, deset, dvanáct, třináct,“ přepočítal položky. „Nešťastné číslo, a navíc liché. Když každým slovem zakončím jeden verš, tak mi to nevyjde.“ Naštěstí si vzpomněl, že ze seznamu vypadlo to nejdůležitější slovo, a velkými písmeny dopsal „TRAMP“. Dalším krokem bylo vytvoření seznamu rýmů. Bez otálení se do toho pustil a psal:

Ahoj – závoj/náboj, Askalóna – ona/slona, bágel – pingl, ešus – humus, kamarád – rád, kanady – osady/nápady, les – dnes, potlach – strach, Porta – zhurta, tele – mele, usárna – pakárna, uzly – grizzly, žracák – spacák, TRAMP – pamp.

Zálibně si prohlédl svůj seznam. Jeho hladké čelo se však zakabonilo při pohledu na dvojice kanady – osady a TRAMP – pamp. „Tyhle rýmy už geniálně použil geniální Nohavica, to nemůžu opakovat,“ pomyslel si, vyškrtl obě dvojice a přemýšlel, jakým směšným příběhem by jeho slova ožila. Pokusil se pomoci múze sklenkou Bourbonu, ale raději odložil skládání na zítřek.

Probudil se po spánku rušeném podivnými sny, ve kterých se mu mladé trampky v Evině rouše smály, že se koupal v plavkách. Rozhodl se najít inspiraci na výzvědné výpravě. Plán byl prostý: v pátek se v nenápadném zeleném oděvu vydá na Branické nádraží, vyhlédne si nějakou partu a bude ji sledovat až na kemp. Ve své písni pak jen zesměšní jejich bizarní rituály, kterých bude tajným svědkem.

Páteční poledne zastihlo mladého písničkáře hrabajícího se v šatníku se slovy „proč já si kupoval samé červené oblečení?“ Páteční odpoledne jej pak zastihlo, jak celý rudý studem nakupuje maskáče v armyshopu. Konečně se vybavil na výzvědy a nastoupil do motoráku. Měl štěstí – ve vagonu seděla parta tří kluků a tří holek, na nohou kanady, dlouhé nože u pasu, kongu a kostkaté košile. Na zádech bágely, usárny a jedno tele. Hoch, kterému přezdívali Čára, třimal v ruce španělku bez futrálu. Zkrátka narazil na ty nejryzejší trampy, jaké si mohl přát. Už za Jarovem spustili Buráky, Okoř a Rikatádo, pak dali pár Bráníků a už skákali na peron zastávky v Mokřých Vratech. Vydali se do lesů a Kotrče si vůbec nevšimli. Tak byli ponořeni do zpěvu Osamělého města a Bedny vod Whisky. Na pěkném místě u rybníka pak odhodili své rance a sedli na pařezy. „Čáro, rozdělej oheň jednou zápalkou!“ pravila něžně jedna z copatých bytostí. „Ne, ne Dračice, ať jej zažehne Joe, ta čest patří jen nejstaršímu z nás!“ vzdával se váženého úkonu Čára. Joe, pirát s šátkem a náušnicí zase mínil, že té cti se má dostat nejmladšímu, kterého zvali Prcek. Prcek vytáhl kudlu úctyhodné délky a pravil: „Kamarádi, položte roztažené dlaně na tento špalek. Kdo vydrží neucuknout, má právo rozžít táborák!“ Ozvalo se zděšené vzdychnutí dívek, úder nožem a smích celé šestice. Další děj Kotrčovi unikl a než si vše poznamenal do notýsku, oheň už hořel a nad ním rozkvétaly buřty. Čára sáhl po své prastaré španělce. „Zahraj Frenkýho!“ žadonila děvčata. Čára spustil Frankieho dlouhána, ale zapomněl slova a tak hrál refrén stále dokola. To popudilo brunetku, které říkali Amazonka, tak Čárovi sebrala kytaru a začala vybrnkávat Nohavicova Darmoděje. Kotrč zálibně poslouchal v roští a říkal si, že bez těch holek by ti kluci zcela zvlčili. „Vole, co to hraješ, u vohně se má hrát kántry!“ přerušil dívku ve druhé sloce Prcek a začal bušit lžící do ešusu za zpěvu Jesse Jamese. K Prckovi se přidal i Joe s Čárou, zatímco obě dívky podpořili Amazonku a zpívaly

dále Darmoděje. „Ty vole, buřty!“ zařval najednou Joe, zrovna když pach spáleniny dorazil i ke Kotrčovu nosu. „Báro, proč nečumíš vole na ty buřty, co teď budu jíst?“ spílal své polovičce Prcek. „Neříkej mi Báro, mezi trampy jsem jenom Calamity Jane!“ usměřňovala jej ona. Čára se jal urovnat hádku slovy „Kamarádi, nechtějte si pohněvat Manitůa. Nechte pří, nebo poznáte sílu mé funkce šerifa!“ Blondýnka Dračice vypískla, že když nemají kamarádi co jíst, je povinností šerifa se o ně postarat. Další diskusi Kotrč neslyšel přes praskot zeleného chvojí, které Prcek přiložil na oheň. V záři jeho plamenů ovšem viděl blýsknout se čepele dlouhých nožů v ruce šerifa Čáry a Joea, který zřejmě hájil svou družku Dračici. Kotrč si v roští pomyslel, že již viděl dost a se zápisníkem plným senzačních poznámek se tmou vydal na vlak. Po krátkém nočním bloudění dorazil do Mokřých Vrat. Spokojen, že mohl nepozorován pozorovat ta podivná trampská individua, těšil se, jak Budilovi zahraje svou „kotlíkářskou“ parodii. Ze tmy přisupěl motorák, polkl jediného čekajícího pasažéra a opět zmizel ve tmě. Kol ohně zatím s kudlami v ruce kroužili Joe s Čárou. Tvrdými pohledy probodával jeden druhého. „Slizský hade!“ procedil skrze zuby Joe. „Smrdutý oposume!“ štěknul na něj Čára a Joe mu to vrátil slovy: „Bojuj zbraní a ne hubou!“ Čára neváhal a vyrazil nožem proti svému sokovi. Ten ve snaze uskočit, zakopl o kládu a natáhl se na záda. Jeho nůž zazvonil kdesi ve tmě o kotlík. Dračice vyskočila a zvedala svého hrdinu ze země. Přitom se zle dívala na Čáru a chrlila vodopád slov: „Ty vole, tak to už je moc, jako, ne? Jako kámo, to je moc haluz, to asi už nedávám ty jo!“ Čára se hájil, že to byla jen legrace a Joe souhlasně přikyvoval. Horké hlavy celé party zchladilo v tu ránu pár kapek deště, což ale situaci nezlepšilo. Amazonka navrhla vrátit se hned domů, Calamity Jane se přidala, že prý myslela, že na tom výletě budou péct buřty a hrát Nedvědy a ne se hádat, kdo buřty spálil a pak ještě celou noc moknout. Joe ji opravoval, že nejsou na výletě, nýbrž na čundru. Calamity na to, že to byl pitomej nápad hrát si na trampy, protože mohla ve městě kalit se třídou. Mezitím Joe zjistil, že mu Čára prořiznul kongo, které si půjčil od strýce, který kdysi jezdil. Na obloze se blýsklo a vítr rozšuměl koruny stromů. Začalo mrholit. Dračice se obula do Čáry: „Ty jo, Lukáši, tak to je teda moc haluz. Víš co, hrát si na trempíky, jako dobrý, víš co, ale tohle ne, jako tu chceš moknout, nebo co, a eště ste se málem zakuchli! Hele, zabalte ty své krávy...“ „Voe, Veruno, telata!“ opravovala kamarádku Amazonka. Dívky se zarputilými výrazy sedly na pařezy, nad hlavou igelitky, které vylovily z hloubi svých ranců. Mladíci se mlčky pokoušeli balit usárny a tele a v duchu dávali různá jména těm, co vymysleli tak složité balení. Ticho přerušil Prcek: „Kámo, Pepo, mohla to bejt libová recese, kdyby ta tvoje nebyla taková, víš co!“ Pepa, dříve Joe mu oponoval, že to byla Bára, kdo by raděj kalil se třídou a že do ní prej nemá „kérovat, víš co!“ Čára ukončil spory návrhem na uhašení ohně pomočením, jak to prý dělají všichni trampové. S igelitkami nad hlavou se šestice vydala na zastávku. Jen Čára moknul, protože musel svítit mobilem na cestu. Dorazili do Mokřovat, právě když poslední vlak houkal za zatáčkou. Skřípot brzdícího vlaku je ohlušil, což vyvolalo vlnu nadávek všech šesti. Se zavřením dveří utichly na peronu nadávky a za chvíli nebylo slyšet ani houkání vlaku. Z kopců zafoukal vítr a se závanem vůně ohně přinesl krásnou melodii. V jednu chvíli bylo slyšet i slova: „Já svobodný a čistý půjdu dál a směšný bude ten, kdo se mi smál.“

Tomáš Macek - Netopýr

Trapsavec 2012